26/02/2021

“Ταπείνωση: Η χαμηλή πύλη της Σωτηρίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καρπενησίου

Ένα άρθρο για την ταπείνωση δημοσιεύει η Ιερά Μητρόπολη Καρπενησίου στην ιστοσελίδα της, την οποία παρουσιάζει ως την χαμηλή πύλη για τη Σωτηρία.

Διαβάστε το κείμενο:

Μιας και διαβάστηκε την Κυριακή το υπέροχο ευαγγελικό ανάγνωσμα της παραβολής του Τελώνου και του Φαρισαίου στους ναούς μας, θεωρούμε χρήσιμο διανύοντας την κατανυκτική περίοδο του Τριωδίου να αναφερθούμε στην αρετή της ταπείνωσης.

Η Ταπείνωση είναι μία από τις σημαντικότερες αρετές που μπορεί να αποκτήσει ένας άνθρωπος στη ζωή του, και συγχρόνως μία από τις πιο απαραίτητες και αναντικατάστατες, στην προσπάθεια που κάνει ο καθένας από εμάς για την σωτηρία της ψυχής του. Ο Ίδιος ο Κύριος εφάρμοσε και δίδαξε την Ταπείνωση, τόσο με τον ταπεινό και σεμνό βίο και χαρακτήρα Του, όσο και με τις τεράστιες

ταπεινώσεις που υπέστη με την δική Του Θέληση για να σώσει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος (δηλαδή με τα Πάθη Του, την Σταύρωση, τον θάνατο και την Ταφή Του).Ο Ίδιος ο Κύριος επίσης είπε: “Όποιος εξυψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, και όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί (και θα τιμηθεί από τον Θεό)” (Λουκ. 18, 14).

Πώς ακριβώς όμως είναι ένας άνθρωπος που έχει ταπείνωση; Πώς ζει και συμπεριφέρεται στην καθημερινότητά του, μέσα στην οικογένειά του, στην εργασία του, κλπ.; Η απάντηση βρίσκεται στην σχέση που έχουμε με τον Θεό, με τον εαυτό μας και με τους συνανθρώπους μας. Αλήθεια, έχουμε κατανοήσει πως μπροστά στην Απειροσύνη και την Τελειότητά Του, εμείς ουσιαστικά είμαστε ένα “υπερτιμημένο τίποτα”, το οποίο παίρνει την Ζωή, την Δύναμη και την Χάρη, αποκλειστικά από την Θεία Του Αγαθότητα και Πρόνοια;;; Εκείνο που Θέλει ο Χριστός μας είναι να ταπεινώνουμε τον εαυτό μας μπροστά Του, λέγοντας αυτό που είπε και Εκείνος ως Άνθρωπος πριν Σταυρωθεί στον Πατέρα Του, “ας γίνει όπως Θέλεις Εσύ”. Να λέμε λοιπόν, “ας γίνει Χριστέ μου το Θέλημά Σου στη ζωή μας, ας γίνει αυτό που πρέπει για την σωτηρία της ψυχής μας”.

Κάποιος φιλόσοφος είχε πει κάποτε το εξής εύστοχο απόφθεγμα περί του εαυτού μας: “Ο κάθε άνθρωπος έχει τρεις χαρακτήρες. Αυτόν που νομίζει ότι έχει, αυτόν που λένε οι άλλοι ότι έχει, και αυτόν που πραγματικά έχει”! Σε οποιαδήποτε ηλικία και αν είσαι, κατέβασε πιο κάτω την ιδέα που έχεις για τον εαυτό σου και εκμηδένισε την καύχησή σου. Το ο,τιδήποτε καλό και ωφέλιμο πράττεις, να το αποδίδεις στον Θεό, και ποτέ στον εαυτό σου. “Πρέπει να είμαστε αυστηροί με τον εαυτό μας και επιεικείς με τους άλλους”, μας διδάσκουν με την Χάρη του Αγίου Πνεύματος οι Άγιοι ανά τους αιώνες.

Συμπερασματικά, εκείνος που έχει την ταπείνωση, είναι αυτός που δεν θα υπερηφανευτεί για τίποτα, που δεν θα δημοσιοποιήσει τα καλά του έργα, αυτός που δεν θα κατακρίνει και δεν θα χλευάσει τους συνανθρώπους του, που δεν θα συγκρίνει τον εαυτό του με ανθρώπους, αυτός που θα αποδώσει στον Θεό το ο,τιδήποτε καλό κι αν καταφέρει να κάνει, αυτός που όχι μόνο δεν γογγύζει εναντίον του Θεού για ο,τιδήποτε κακό και αν του συμβεί, αλλά ταπεινώνει τον εαυτό του μπροστά Του, αυτός που σέβεται τον Θεό και τον συνάνθρωπό του, αυτός που δεν έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, δεν θυμώνει, δεν εξοργίζεται, δεν κάνει τίποτα από διάθεση φιλονικίας ή κενοδοξίας.

Κλείνοντας θα αφηγηθούμε μια ιστορία από το γεροντικό. Καθώς γύριζε μια μέρα στο κελί του ο Όσιος Μακάριος, φορτωμένος φοινικόφυλλα για το εργόχειρο του, τον σταμάτησε ο διάβολος, έτοιμος να του επιτεθεί, αλλά δεν μπόρεσε. Μια ακατανίκητη δύναμη τον εμπόδιζε.

– Πολύ με έχεις βασανίσει, Μακάριε, του φώναξε άγρια. Τόσα χρόνια σε πολεμώ και δεν μπορώ να σε ρίξω. Και τι περισσότερο από εμένα κατορθώνεις εσύ; Νηστεύεις τάχα; Αμ’ εγώ ποτέ δεν τρώγω. Αγρυπνείς; Εγώ ούτε καν έχω ανάγκη τον ύπνο. Ένα μόνο φοβερό έχεις που με τρομάζει.- Ποιο είναι αυτό; ρώτησε με πολύ ενδιαφέρον ο Όσιος.- Η ταπεινοφροσύνη, ομολόγησε θέλοντας και μη ο διάβολος και εξαφανίστηκε.

Μακάρι, όλοι οι άνθρωποι κάποια στιγμή, να καταφέρουμε να αποκτήσουμε με την Βοήθεια του Θεού, την τεράστια αυτή Αρετή και να την εντάξουμε στην καθημερινότητά μας, με σκοπό το κοινό καλό όλων των ανθρώπων, και με κατάληξη την Σωτηρία των ψυχών αυτών.